

คุรุ

1

มิถุนายน

ระลึกถึง น.ยุดติน
มรณสักขี

สดด 96:10-13

ทำวัตรเช้าที่ 4
วันคุรุรัตนเดือน

บทอ่านที่ 1

1 ปต 4:7-13

พี่น้องที่รักยิ่ง ทุกสิ่งใกล้วสานแล้ว ดังนั้น จงมีความสุขรอบคอบ รู้จักประมาณ ตนเพื่ออธิษฐานภาวนา ที่สำคัญที่สุด จงมีความรักกันอย่างมั่นคง เพราะความรักปลั่งบางบาปได้มากมาย จงต้อนรับกันโดยไม่ปริปากบ่น แต่ละคนจงใช้พระพรที่ได้รับมาเพื่อรับใช้กัน ประดุจผู้จัดการที่ดีเพื่อแจกจ่ายพระพรหรรษาทั้งหลายของพระเจ้า ถ้าจะกล่าววาทะใจ ก็จงกล่าวดูกล่าวพระวาจาของพระเจ้า ผู้ใดมีหน้าที่รับใช้ ก็จงรับใช้ตามกำลังที่พระเจ้าประทานให้ เพื่อพระเจ้าจะได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ในทุกสิ่งแด่พระเยซูคริสตเจ้า ผู้ทรงพระสิริรุ่งโรจน์และพระอนุภาพตลอดนิรันดร อาเมน...

พระวรสาร

มก 11:11-26

วันรุ่งขึ้น ขณะที่พระเยซูเจ้าเสด็จออกจากหมู่บ้านเบธานีพร้อมกับบรรดาศิษย์ พระองค์ทรงรู้สึกหิว เมื่อทอดพระเนตรแต่ไกล ทรงเห็นมะเดื่อเทศต้นหนึ่งมีใบ จึงเสด็จเข้าไปทอดพระเนตรว่ามีผลหรือไม่ ทรงพบแต่ใบ เพราะมีใบฤดูมะเดื่อเทศ พระองค์จึงตรัสแก่มะเดื่อเทศต้นนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ต่อไป อย่าให้ใครได้กินผลของเจ้าอีกเลย” บรรดาศิษย์ได้ยินพระวาจานี้

พระเยซูเจ้าเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับบรรดาศิษย์ เมื่อเสด็จเข้าสู่พระวิหาร พระองค์ทรงขับไล่บรรดาคนซื้อขายในพระวิหาร ทรงคว่ำโต๊ะของคนแลกเงิน และม้านั่งของคนขายนกพิราบ พระองค์ไม่ทรงยอมให้ใครแบกสัมภาระเดินผ่านพระวิหาร พระองค์ตรัสสอนประชาชนว่า “มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์มิใช่หรือ ว่า บ้านของเราจะได้ชื่อว่าบ้านแห่งการอธิษฐานภาวนาสำหรับนานาชาติ แต่ท่านทั้งหลายกลับมากำทำให้เป็นช่องโง่” เมื่อบรรดามหาสมณะและบรรดาระรมาจารย์ได้ยินเรื่องนี้ ก็หาช่องทางที่จะกำจัดพระองค์ แต่เขากลัวพระองค์ เพราะประชาชนกำลังประทับใจในคำสั่งสอนของพระองค์ ครั้นถึงเวลาเย็น พระองค์ก็เสด็จออกจากเมืองพร้อมกับบรรดาศิษย์

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่บรรดาศิษย์ผ่านมา ได้เห็นต้นมะเดื่อเทศที่เกี่ยวเอาไปจนถึงราก โปโตรจัสได้จึงทูลพระเยซูเจ้าว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ดูซิ ต้นมะเดื่อเทศที่พระองค์ทรงสาปแช่งนั้นเหี่ยวเฉาไปแล้ว” พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับบรรดาศิษย์ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด เรบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าผู้ใดบอกภูเขาเหล่านี้ว่า “จงยกตัวขึ้น และทิ้งตัวลงไปในทะเลเถิด” โดยไม่มีใจสงสัย แต่เชื่อว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นจะเป็นจริง มันก็จะเป็นเช่นนั้น ดังนั้น เรบอกท่านทั้งหลายว่า ทุกสิ่งที่ท่านวอนขอในการอธิษฐานภาวนา จงเชื่อว่าท่านจะได้รับ และท่านก็จะได้รับ ขณะที่ท่านยืนอธิษฐานภาวนา จงให้อภัย ถ้าท่านมีเรื่องบาดหมางกับผู้ใด เพื่อว่าพระบิดาของท่านผู้สถิตบนสวรรค์จะทรงอภัยความผิดให้ท่านด้วย”

อาบราฮัม ลินคอล์นประสบความสำเร็จสูงสุดในด้านการเมืองและธุรกิจ ก่อนได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีในปี 1860 คนอื่นที่ล้มเหลว อาจไม่มีโอกาสลุกขึ้นมาต่อสู้กับชีวิต แต่ความล้มเหลวและความพ่ายแพ้ สอนให้ลินคอล์นฟันฝ่าคลื่นลมแห่งความท้อถอยได้อย่างสง่างาม ชีวิตของท่านยังสอนว่า เมื่อประสบความสำเร็จแล้ว ในชีวิต เราจะยืนหยัดต่อสู้อย่างไร? อาศัยความเชื่อในพระเจ้าที่ตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เป็นเราเอง”

วันที่ 1 มิถุนายน 2012/2555 พ.ศ. 2555

มก. 11.11-26

ในการสัมมนาครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเป็นวิทยากร ปรากฏว่า ผู้เข้าร่วมสัมมนาครั้งนี้แบ่งปันความคิดกันด้วยความมั่นใจ

ความจริง พระวาจาของพระเจ้าเป็นพระพร ไม่ใช่คำสาปแช่ง

ดวงพระทัยของพระเยซูเจ้า คือการภาวนาและการโยงเรื่องราวของพระวิหารกับการภาวนาที่ได้ผล ดูข้อความที่สนับสนุนความคิดนี้คือ “ข้าวดิจึงได้รับการประกาศแก่บรรดาผู้ตายด้วย”

(1 ปด 4.7ข)

การภาวนาคือ ความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษยชาติ สิ่งที่เราภาวนาขอคือ ความเป็นหนึ่งเดียวกัน เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ถวายพระองค์แก่พระบิดา ขณะที่เสด็จใกล้พระวิหาร พระองค์ทรงยืนยันว่า พระวิหารเป็นบ้านแห่งการภาวนา ความจริงพระองค์และพระบิดาทรงเป็นต้นแบบของความเป็นหนึ่งเดียวกัน

การภาวนาเป็นศูนย์กลางของพระวรสาร การที่พระเยซูเจ้าทรงสาปแช่งต้นมะเดื่อจนเหี่ยวแห้งทันที ก็เป็นการเปรียบเทียบกับการภาวนาที่ต้องเกิดผล

พระวรสารปิดฉากด้วยผลของการภาวนา คือ การให้อภัย การอภัยให้คือผลและรากของการภาวนา. การภาวนาที่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยมากที่สุด คือขอพระเจ้าประทานอภัยเขา และเขาพร้อมที่จะให้อภัยผู้อื่น. ด้วยวิธีนี้เท่านั้น ที่เราสามารถเป็นพระพรแก่คนอื่นและเป็นที่มาของความเป็นหนึ่งเดียวกัน

ขณะที่เราเริ่มเดือนมิถุนายน เราภาวนาว่า “ข้าแต่พระเจ้า ไม่เพียงแต่พระองค์จะสอนลูกให้ภาวนาเท่านั้น แต่โปรดบันดาลให้ลูกถวายชีวิต ถวายคำภาวนาแก่พระองค์และมอบตนแก่กันและกัน.

ให้เราทำให้พี่น้องของพระเยซูเจ้าพอพระทัย และไม่โมโหง่ายด้วยการเติมเชื้อการแตกแยกและความเกลียดกัน อามเมน